

[Weikop.]

tør jeg sige, hvis der ikke foretages de ændringer i loven, som vi her foreslår. Det må da være åbenbart, at handelen ikke vil aftage varer, heller ikke fra danske fabrikker, fra slutningen af 1956 til udgangen af marts 1957, ganske simpelt fordi der ikke er nogen, der vil løbe risikoen for det pristald på 10—15 pct., som vil opstå, når afgiften falder væk. Det vil sige, at produktionen til den tid ikke vil stagnere eller falde, men vil gå fuldstændigt i stå. Så kunne jeg godt lide at spørge: Er det regeringens mening, og vil regeringen til den tid svare arbejderne, at det var også meningen?

Nu skal jeg indrømme, at standsningen af produktionen til den tid kan modvirkes, såfremt finansministeren snarest muligt tilkendegiver, at afgifterne på beroende lagre vil blive tilbagebetalt den dag, afgiften falder væk. Hvad dette punkt angår, har den højtærede finansminister jo allerede redegjort for de store vanskeligheder, der vil være forbundet hermed. Men alligevel, det må med ind i overvejelserne. Man har ikke fastsat noget derom i loven, til trods for at man forbød de handlende at forhøje priserne på lagervarer ved afgifternes indførelse. Konsekvensen af denne stilling måtte jo blive tilbagebetaling af afgifter, når loven falder væk. Det kan ikke være rimeligt, at man gennem lovgivning påfører et stort erhverv tab udover de tab, som en svigtende omsætning nu på grund af afgifterne fører med sig.

Dette viser for mig, hvor farligt det er at bringe forstyrrelser ind i omsætningsforholdene, sådan som regeringen og det radikale venstre gjorde det, da de — jeg må måske have lov at sige — i huj og hast gennemførte loven om omsætningsafgift. At det har været et hastværksarbejde, viser, at administrationen efter lovens vedtagelse har måttet udsende ikke mindre end 38 cirkulærer og 12 principielle skrivelser for at bøde på urimeligheder. Administrationen — det skal jeg indrømme — har gjort alt, hvad den kunne, og været smidig, og den har, kan jeg godt sige, et meget hårdt arbejde. Det tør jeg sige at erhvervet også har. Det oplyses overfor mig, at for et stort engrosfirma her i byen er dets lønningsbudget som følge af afgiften

steget med 50 000—60 000 kr., samtidig med at dette selskab ligesom alle andre engrosfirmaer i mange tilfælde må yde en så lang kredit, at det må betale afgiften, før den indgår fra dets aftagere.

På mange måder griber loven ind i normale handelssædvaner. Det er et indgreb, at detailhandlere ikke frit kan sælge til andre detailhandlere. Det er ganske urimeligt, at der skal gives dispensation og særlige regler for sådant salg. Lejlighedsvis salg af urealisable varer fra en detailhandler til en anden kan tillades, hvis det sker uden avance og der afgives specificeret faktura i 2 eksemplarer til toldvæsenet. Den slags strider efter min mening mod al rimelighed. Urealisable varer for den ene kan være realisable for den anden, men hvorfor skal så en afgiftslov bestemme, at der ingen avance må tages?

Detailhandlernes konfektionering af metervarer er en jungle af udviklede regler, som jeg kan give et letfatteligt eksempel på. Hvis en handlende får syet en vare hos en selvstændig syerske, der ikke er anmeldt, og som også syr for andre, skal der betales 15 pct. i afgift af sylønnen, men bliver den selvsamme vare syet af en syerske i den handlendes eget lokale, skal den først belægges med 25 pct., og af den derved fremkomne sum beregnes der 15 pct. i afgift. Det lyder tåbeligt og er det egentlig også. Når en detailhandler har egen engrosvirksomhed eller en engrosvirksomhed, der indkøber til hans egen detailhandel, kan han komme ud for at betale en højere afgift for varer til sit eget detailudsalg end den, der skal erlægges for tilsvarende varer ved salg til andre detailhandlere. Atter et indgreb i sædvanemæssige handelsforhold.

Hvis en detailhandler importerer en vare, skal afgiften beregnes med et tillæg af 20 pct. til prisen, medens en grossist, der importerer nøjagtig den samme vare, kun behøver at tillægge prisen den faktiske avance, og hvis den kun er 10—15 pct., bliver afgiften naturligvis mindre end detailistens. En dårlig betaler, der kun kan få varer mod forudbetaling eller lignende, skal ikke betale afgift af kontantrabatten. Det skal derimod den store aftager, der betaler varen ved dens modtagelse. En så almindelig handelsform, som det er at